

I

Cu mult timp în urmă, pe când aveam șase ani, în timp ce răsfoiam o carte despre pădurile virgine, care se numea *Întâmplări din trecut*, am văzut o imagine uluitoare: reprezenta un șarpe boa care înghițea un animal.

În carte se spunea: „Șerpil boa își înghit prada dintr-o dată, fără s-o mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm șase luni, cât durează digerarea“.

Foarte interesat de peripețiile din junglă am reușit, la rândul meu, să realizez, cu un creion colorat, primul meu desen.

Am arătat capodopera mea oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

— De ce să ne sperie o pălărie? s-au mirat ei. Desenul meu nu reprezenta o pălărie. El reprezenta, de fapt, un șarpe boa care înghițise un elefant.

Atunci, am desenat și interiorul șarpelui boa, astfel încât oamenii mari să poată înțelege.

Oamenii mari au nevoie întotdeauna de explicații.

Ei m-au sfătuit să pun deoparte desenele cu șerpi boa văzuți din afară sau pe dinăuntru și să mă ocup mai degrabă de geografie, istorie, aritmetică și gramatică. În felul acesta, la șase ani, am abandonat o carieră nemaipomenită în pictură, fiind descurajat de insuccesul primelor mele două desene. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și este obositor pentru copii să le tot explice.

A trebuit, deci, să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Pentru o vreme, am zburat cam prin toată lumea, iar geografia, e adevărat, mi-a fost de mare folos. Știam să recunosc și să deosebesc, de la prima vedere, China de Arizona. O astfel de abilitate e importantă dacă te rătăcești noaptea.

De-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu o mulțime de oameni serioși și mi-am petrecut multă vreme printre oameni mari. I-am cunoscut îndeaproape în multe ocazii, dar acest fapt nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe cineva care îmi părea ceva mai dezghețat la minte decât restul, îi arătam desenul meu numărul unu, de care nu m-am despărțit niciodată. Făceam un experiment, vrând să știu dacă avea o minte cu adevărat pătrunzătoare. Dar întotdeauna omul mare îmi răspundea:

„E o pălărie“.

Atunci nu mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, golf, politică și despre cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit pentru că făcuse cunoștință cu cineva atât de interesant.

boa văzuți pe dinăuntru, nu mai învățasem să desenez nimic altceva.

Prin urmare, priveam cu ochi mari și uimiți la arătarea aceea. Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească! Or, omulețul meu nu părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea nici înfățișarea unui copil pierdut în inima pustului, la mii de kilometri depărtare de orice așezare locuită.

Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat:
Bine, dar... ce faci tu aici?

Atunci, el a rostit din nou, încetișor, ca și cum îmi cerea un lucru din cale-afară de însemnat:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

În fața unei taine copleșitoare, nici nu mai cutezi să te împotrivești.

Oricât de nefiresc mi se părea lucrul acesta acolo, la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească, și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Însă atunci mi-am adus aminte că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului aceluia, posomorându-mă puțin, că nu mă pricep să desenez.

El a insistat:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum eu nu mai desenase niciodată o oaie, i-am făcut unul dintre desenele acelea două, singurele de care mă știam în stare: cel cu șarpele boa întreg, văzut pe dinăuntru. Și am încremenit când omulețul a exclamat:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant în burta unui șarpe boa! Un șarpe boa e foarte primejdios, iar un elefant te încurcă foarte mult. La mine acasă e foarte puțin loc. Eu de o oaie am nevoie. Desenează-mi o oaie!

Așa că am desenat.

El s-a uitat atent, apoi a zis:

— Nu! Asta-i tare bolnavă. Fă-mi alta!

Desenează-mi o altă oaie.

Am desenat alta.

de milioane de ani, oile mănâncă florile. Și oare nu e lucru serios, când vrei să înțelegi de ce-și dau ele atâta osteneală să-și crească niște spini care nu le folosesc la nimic? Războiul dintre oi și flori nu este important? Nu e asta o treabă mai serioasă și mai importantă decât socotelile unui Domn Roșu grăsun? Și dacă eu știu o floare unică în lume, care nu există în altă parte decât pe planeta mea, și mai știu că o oiță ar putea-o face să dispară într-o dimineață dintr-o singură mișcare, așa, pur și simplu, fără să își dea seama ce face, asta nu e important?

S-a îmbujorat și a continuat:

— Când cineva a îndrăgît o floare cum numai una singură se află între milioanele și milioanele de stele, lucrul acesta e de-ajuns pentru ca el, privindu-le, să fie fericit. „Floarea mea, își va spune el, e undeva, acolo”... Dar dacă oaia îi mănâncă floarea, pentru el e ca și cum, dintr-odată, toate stelele s-ar stinge! Și nici asta nu e important?!

N-a mai putut rosti niciun cuvânt. A izbucnit în hohote de plâns. Se așternuse noaptea. Mi-am lăsat sculele deoparte. Puțin îmi păsa acum de ciocan, de șurub, de sete și de moarte. Pe o stea, pe o planetă, pe planeta mea, Pământul, se afla un mic prinț care trebuia alinat! L-am luat în brațe, l-am legănat și i-am spus:

— Floarea pe care ai îndrăgît-o nu-i în pericol... Am să-ți desenez o botniță pentru oaia ta... și un gard în jurul florii... Am să...

Nu prea am știut ce să-i mai spun. M-am simțit tare neîn-demânatic. N-am știut cum să-l împac, cum să-i mai intru în voie... E atât de misterios tărâmul lacrimilor!

